

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 25. De generali definitione, & diuisione interdicti Ecclesiastici,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

quia non est censura, non incurritur irregularitas. Ad quod faciunt quædam tradit precedentes numeris eiusdem sectionis, vbi est videndus.

Dvo alia dubia Couar. in sequenti num. 6. & 7. subiungit. Alterum de Sodomita, & alterum de simoniaco, num irretiantur suspensione, in qua exercendo actum ordinis fiant irregulares? Atque quod de priori statuit multis alijs citatis, nefandi illius criminis reum (tanquam hac censura scilicet innotatum proprie) irregulare fieri exercendo actus ordinum. Nauarrus quoad Sodomita exercendo actus ordinum. Nauarrus quoad Sodomita exercendo actus ordinum. Nauarrus quoad Sodomita exercendo actus ordinum.

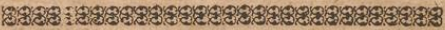
Subiungit autem ibidem Nauarrus explanationem constitutionis Pij V. qua exercentes tam dirum nefas priuati omni priuilegio Clericali, omnique officio, dignitate, & beneficio Ecclesiastico, his verbis: Omnes & quoscunq; Presbyteros, & alios Clericos seculares, & regulares cuiuscunque gradus, & dignitatis, tam dirum nefas exercentes omni priuilegio Clericali, omnique officio, & dignitate, & beneficio Ecclesiastico presentis canonis autoritate priuamus. Quæ vltima verba (inquit ille) cum sint presentis temporis, inducant ipso iure pœnam: siue, vt Suarez habet in eadem sectione 4. num. 20. ostendunt tale vitium secundum se, & absolute, id est, siue publica notitia, aut infamia notatum sit, siue non; causam esse sufficientem talis priuationis: quia lex quæ per se ipsam infert pœnam, factum solum requirit, vt operetur; non autem aliquam famam, vel notitiam; nisi ipsamet lex limitet e ad talem conditionem; quod quidem non fit in illa Pij V. constitutione.

Addit Suarez post Nauarrum, tale peccatum debere esse in sua specie consummatum (de tali enim intelligendum est iuxta regulam 49. in 6. pœnam imponi) ita vt non sufficiat quælibet pollutio, vel immunditia cum alio, nisi intercedat copulatio intra vas tali turpitudini ordinatum; quando quidem in eo consummatur tale flagitium. Adde adhuc cum isdem, ad contrahendam talem pœnam non sufficere, vt quis tale flagitium semel, aut iterum committat: sed requiri vt habeat illius consuetudinem. Ad quod significandum de industria vsurpatum esse participium, exercentes, refert Nauarrus testimonio Matthæi Contarelli Datarij. Addit idem, Gregorium XIII. a se interrogatum, an talis pœna vt in externo foro, sic in interno locum haberet, respondisse affirmatiue; tum quia lex eam imponens non fundatur in præsumptione: tum quia non ponit discrimen inter vtrumque forum.

ILLVD AVTEM quod Couarruias de posteriori dubio item statuit, ob simoniam commissam in ordine, aut beneficio incurri suspensionem, qua durante si actum ordinis simoniacus exerceat, irregularis fiat; late explicatum videri potest apud Syluestrum in verbo Suspendio, quæst. 7. & latius apud Suarezium in sepe citata disputatione 31. sectione 4. Id ipsum autem, si simonia sit in ordine, satis clarum est ex cap. penultimo De simonia: in quo expresse suspensio imponitur, tum conferenti ordines per simoniam, tum alium presentanti ad eos per simoniam, tum de nouo eisdem suscipienti per simoniam. Atque de primo notandum est, quod idem Suarez docet numero 24. & aliquot sequentibus, ipsum suspendi à collatione, non tantum illius ordinis in quo simoniam commisit: sed etiam aliorum, cum in memorato cap. De eo, quod maneat suspensus à collatione ordinum, habeatur; sine limitatione, quæ addita esset; sicut ibidem additur de ordinato, quod maneat suspensus ab ordine sic suscepto. Eandem vero collatoris suspensionem tantum esse per triennium, iuxta citatum cap. penult. quantumcunque simonia sit completa ex vtraque parte, dato scilicet & accepto pretio pro collatione ordinis, idem author sequentibus numeris tuetur: indequæ infert, sic suspensionem posse absque absolute, si nullum aliud impedimentum subsit, triennio elapso ordines conferre. De secundo, hoc est, per simoniam presentante ad ordines, tenendum est parationem suspendi ab executione omnium ordinum quos habuerit; idque tantum per triennium, quantum necque simonia sit completa. De tertio de nouo, nempe eo qui ordines suscipit per simoniam, aperte habetur ex

cit. cap. penult. suspendi tantum ab ordine simoniace suscepto: neque aliud constitutum esse per Extrauag. 2. De simonia, Suarez in num. 33. bene ostendit.

Quod autem attinet ad simoniam commissam in beneficio, late docet Suarez num. 24. & aliquot sequentibus, eam neque in conferente, neque in accipiente beneficium simoniace, inducere suspensionem tanquam censuram ab excommunicatione diuersam: sed vt inclusam in ea, quæ excommunicatum inter cætera excludit ab vsu ordinum. A beneficio autem collato ideo non suspendere, eo quod talis collatio sit nulla, per memoratam Extrauag. 2. De simonia. Quæ de re alias suo loco egimus. Quod vero ab alijs beneficiis acquirendis suspendatur seclusa excommunicatione, non haberi sufficienter ex iure, Suarez ostendit num. 46. Inde concludens, quia nulla censura admittenda est ipso iure, nisi in eo satis expressa sit; ex vi peccati simoniace non manere quem inhabilem ad alia beneficia acquirenda: sed ablata ipsa excommunicatione per absolutiõnem, posse absque alia dispensatione obtinere nouum beneficium. Atque hæc hætenus de suspensione ad Deigloriam dicta sufficiant pro Confessarij nobis propofita institutione.

TRACTATUS III.

De interdicto Ecclesiastico.

AGVNT de isto censuræ genere Palud. in 4. distin. 18. quæst. 8. Sotus in eadem dist. 22. quæst. 3. De Anton. 3. par. tit. 26. Angelus, Sylu. & cæteri Summularum in verbo Interdictum, & in verbo Cessatio à diuinis. Item Nauar. in Enchiridio cap. 27. à num. 164. ad 191. Couar. ad cap. Alma mater, part. 2. atque alij quos commemorat Georgius Sayrus initio libri 5. Thesauri casuum conscientiarum; Alphonsus à Vivaldo in 2. par. Candelabri aurei initio tractatus De interdicto, & Henriquez lib. 13. suæ summæ initio cap. 41. qui etiam late eam materiam persequitur, vt & Suarez tom. 5. in 3. part. D. Thomæ, disput. 32. & aliquot sequentibus. Illud considerabimus, primo in communi, deinde in specie quoad casus, in quibus ipso iure incurritur. Ab homine raro imponitur, quia iam ea est morum peruersitas, iuxta cap. Alma mater, De sentent. excommunic. in 6. §. Quia vero, vt inde exeresceret indeuotio populi, pullularent hæreses, in vnitatem animarum pericula insurgerent. In communi autem sequentia occurrunt tradenda. Primum est generalis definitio interdicti Ecclesiastici cum eiusdem diuisione: secundum, illius causæ tertium, effectus: quartum, relaxatio: quintum cessatio à diuinis, quæ eidem est sic annexa, vt sæpe cum illo confundatur, quemadmodum Angelus & Syluester in verbo Cessatio à diuinis, statim initio, annotant.

CAPVT XXXV.

De generali definitione, & diuisione interdicti Ecclesiastici.

SVMMARIVM.

- 1 Interdictum dicitur, tum generaliter, tum specialiter, & quid sit hoc posteriore modo.
- 2 Diuiditur interdictum iisdem modis quibus suspensio, & peculiariter in locale, personale, & mixtum.
- 3 Locale aliud generale, aliud particulare, & quid vtrumque sit.
- 4 Personale item aliud generale, aliud particulare, quidque vtrumque sit.
- 5 Nec interdictum locale, personas loci interdicti: nec personale, locum personarum interdictarum includit.
- 6 Quid sit tenendum de eo qui habet duo domicilia, vnu in interdictum, & alterum extra eum.
- 7 Interdicto Clero non interdictur populus, nec contra.

- 8 Interdictum Clericus non censetur interdicta eorum Ecclesia, nec contra.
- 9 Quid interdictum personale comprehendat, tum quoad personas, tum quoad actus.
- 10 Interdictum Ecclesia comprehendit Sacellum, & Cameterium ei contiguum, & interdictum ciuitatis, tum suburbia, tum adf. cia continentia.
- 11 Ratio iudicandi quae adficia cleri debeant ciuitati continentia.
- 12 Quid sit iudicandum cum terra alicuius Domini supponitur interdictio, si ille plures terras habeat.
- 13 Interdictum mixtum quo modo accipiendum.

1. **Q**uia interdicere est proprie idem ac prohibere, ne quid fiat, interdictum generaliter quidem dicitur qualibet prohibitio, siue legalis, aut civilis siue canonica, aut Ecclesiastica, sed in praesentiarum sumitur angustius, ut sit, prout deservit solet, Ecclesiastica censura, qua prohibetur participatio actiua, & passiuua diuinorum officiorum, & Sacramentorum secundum seipsa: sepulturaeque Ecclesiasticae secundum seipsam item. In qua definitione censura Ecclesiastica tenens locum generis, distinguit interdictum a cessatione a diuinis, quae est sola diuinorum officiorum omisso, quemadmodum habet Nauarr. in Enchiridio cap. 27. §. 1. um. 164. Caetera vero quae sunt effectus interdicti, separant ipsum ab excommunicatione, & suspensione, quae non priuant usu bonorum Ecclesiasticorum secundum se spectatorum: sed excommunicatio, prout illorum participatione fideles inter se communicant, & suspensio, prout eadem participatio est quoddam Ecclesiastici officij exercitium, quemadmodum iam in praecedenti tractatu, cap. 7. num. 2. attigimus. De praedictis effectibus ex quibus pendet distinctior notitia huius censurae, dicitur quantum sufficit, in sequenti cap. 27. & duobus sequentibus. Aliqui proposita definitioni addunt exceptionem, nisi ius, aut priuilegium expresse, vel tacite permittat, quam omisimus perpicuitatis gratia, existimando sufficere, ut monemus, quod illa insinuat, interdictum non priuare omnibus rebus sacris, sed illis tantum quae in sententia qua fertur, expresse sunt: atque modo tantum in ea declarato.

2. **D**ividi vero interdictum potest iisdem modis quibus suspensio, cum qua communicat, quod aliud sit a iure, aliud ab homine item quod aliud ob contumaciam, aliud in puram poenam latum sit. Itemque aliud sit quod priuet omnibus iis bonis quae proposita definitio comprehendit: aliud vero (ad placitum scilicet eius a quo decernitur) pluribus eorum priuet, aliud paucioribus, & aliud vno tantum, ut Ecclesiastica sepultura, vel celebratio: Missae. Modo autem sibi peculiari idem diuiditur in locale, personale & mixtum, ut locale est quod directe atque immediate solum est contra locum, aliquem (licet indistincte, ac mediate sit contra personas illic degentes, impediendo ne possint ibidem officia diuina celebrare, vel audire) nempe Prouinciam, Regnum, Ciuitatem, Castrum, Oppidum, Villam, Monasterium, Collegium, vel Templum. Personale vero sit, contra alicuius loci personas tantum, & demum mixtum, quod sit contra personas, & locum simul.

3. **A**tque eorum quodlibet diuiditur rursus in generale, & particulare. Locale interdictum generale dicitur, quando locus vniuersus, ut tota provincia, regnum vniuersum, ciuitas vel oppidum totum, adeoque iuxta Cap. Cum in partibus. De verborum significat. castrum, aut villa tota generatim interdicuntur. Locale vero particulare dicitur, cum pars, vel plures partes loci, non autem omnes, interdicuntur; ut si ex pluribus templis alicuius ciuitatis, vnum, vel plura interdicantur, vel omnia templa quidem; non tamen caeterae partes ipsius ciuitatis. Nam nec tunc interdictum est generale, tanquam latum in vnum quoddam totum: sed est multiplex singulare, tanquam impositum multis partialibus locis determinatis; perinde ac viuunt in excommunicatione quae per vnam sententiam in plures homines fertur, quae multiplex est pro illorum multitudine. Quam doctrinam habet Suarez 10. §. 5. disputatione 32. sectione 2. numero 10. Addens ei, non obitare quod tantummodo in Ecclesia solear officia diuina celebrari: quia in necessitate extra

eas quoque celebrari possunt, assignatis, ad id accommodatis ciuitatis vel oppidi partibus aliis non appositis interdictio: prout fieret si omnes ipsae Ecclesiae fuissent pollutae sanguinis humani effusione.

Interdictum porro personale generale dicitur, cum loci alicuius vel populus, vel Clerus, aut vterque vniuersim interdicuntur: & particulare, cum pars populi, aut pars Cleri, siue plures sint personae, siue vna tantum persona certa, vel etiam incerta. Interdictum demum locale simul & personale generale dicitur, cum & locus totus, & Clerici, vel laici aut vtrique simul omnes interdicuntur: & particulare, cum pars, vel plures partes vnius loci, & vna persona, vel plures: immo & omnes pertinentes ad talis loci partem vnam, vel plures interdicuntur: in cuius exemplum Nauarrus in Enchiridio capite 27. numero 166. adfert interdictum illud quod dicitur deambulatorium, quo interdicuntur persona, & locus vbi ea fuerit: quale memoratur in Cap. Non est vobis, De sponsalibus.

Notanda pro praxi circa diuisionem interdicti in locale & personale.

6. **S**equitur ut aliquot documentis complectamur, quae pro praxi notanda sunt circa easdem memoratas interdicti species. Primum est (quod ab omnibus solet tradi congruenter Cap. Si sententia, excommunicatio in §.) interdictum tantummodo locale non includere personas, seu populum loci interdicti: itaut quantumvis non liceat eis immo nec alijs aliorum locorum personis, in tali loco celebrare, vel audire diuina officia, administrare, vel recipere Sacramenta nec sepulturam Ecclesiasticam vsurpare nisi cum ius, aut priuilegium expresse, vel tacite permittit, prout in sequenti cap. 3. exponitur, liceat tamen in alio loco, cum non fuerint causa eiusdem interdicti: id est, cum non ob ipsorum culpam neque ad puniendum in eis Dominum, aut Rectorem ipsorum (ut sit cum simul interdicuntur ciuitas & ciues, ex g. ossa ad memoratum Cap. Si sententia, verbo Interdicti) latum est tale interdictum, ut exempli gratia, interdicta hac ciuitate, possunt ciues qui non fuerint causa interdicti, audire Missam in alia ciuitate vel oppido non interdicto. Similiter, interdictum personale non includere locum in quo sunt tales personae, itaut exteri in eo perinde ac si non esset tale interdictum, possint diuina officia audire, & celebrare exclusis personis ipsis subiacentibus interdicto, quae nec ibi, nec alibi diuina officia audire, vel aliquid eorum quae sunt eis interdicta, vsurpare licite possunt, prout habetur ex citato Cap. Si sententia, in fine.

7. **Q**uari autem potest, an habens duo domicilia; vnum vbi totus populus interdictus est generaliter: alterum vbi nihil est tale, censendus sit subiacere interdicto? Ad quod respondendum est, considerari debere, in quo talium populorum habitet actu: quia consentaneum est ut ille conformetur, & illius onere, aut libertate fruatur. Quod si in neutro actu habitet, cum oporteat in partem fauorabilem inclinare in odiosis, iudicari poterit frui libertate populi non interdicti. Ita post Syluestrum Suarez num. 16. sectionis paulo post citanda.

7. **S**ecundum documentum est, quod habetur ex principio eiusdem Cap. Si sententia, interdictum personale Cleri alicuius loci, nec locum ipsum includere, nec ipsius habitatores laicos. Addit Nauarrus in memorato num. 166. alii ciuitatis; nisi sint Religiosi, quia nomine Clerici, prout distinguitur a nomine populi, comprehenduntur Religiosi, & Religiosae, etiam Conuersi, & Conuersae, Nouitij, & Nouitiae. Eamque esse communem sententiam notat Couarruias ad cap. Alma mater, 2. par. §. 1. numero 8: De quorum duorum nominum Cleri, inquam, & populi, acceptione plura Suarez in citata disputatione 32. sectione 2. numero 13. & aliquot sequentibus. Nec item vice versa interdictum personale populi, seu laicorum habitatorum loci comprehendere Clerum; itaut tempore talis interdicti Clerici celebrare possint diuina officia: non item laici audire ea; sicut interdicto solo Clero potest eiusdem loci populus diuina officia ibi audire, aduocatis aliunde de ea celebranda Clericis non interdictis. Atque haec intelligenda sunt non modo,

cum

REGINA
DE
PRAXI
EDRIS
E. V

cum interdictum fuerit generale; sed etiam cum particulare: adeo ut interdictis Clericis alicuius certae Ecclesiae, haec non censetur interdicta: sed in ea Clerici alij licite celebrare possint, quemadmodum ad supra citatum Cap. Si sententia, verbo in Clerum, expressit glossa communiter recepta; vt notat Couarruias in praecedenti numero 7. Neque contra, Ecclesia interdicta Clerici eius censetur interdicti, quemadmodum expressit Syluester verbo Interdictum 2. numero 8. & sequitur Nauarrus in fine sequentis numeri 167. argumento Cap. Per exceptionem, De priuilegijs in 6. Ratio autem reddi potest: quia censura non transcedit res significatas per verba legis, aut sententiae qua imponitur, ita ut prohibitio personarum non censentur pariter esse locorum, aut contra, prohibitio locorum esse & personarum.

9. TERTIUM documentum, quod Nauarrus tangit in Enchiridio capite 27. numero 170. est Personale interdictum particulare quoad personas, comprehendere tantum eas quae in illo nominantur: quoad actus vero prohibitos, comprehendere & expressos in illo, & eos qui expressis includuntur; vt si Petro, exempli gratia interdictum sit ingressu alicuius Ecclesiae, censentur simul ei interdictam esse celebrationem diuinorum officiorum intra eandem Ecclesiam: cum hic posterior actus in illo priori includi censetur hoc nomine, quod dari nequeat sine eo. Quando autem nulli actus in interdicto exprimuntur; sed Petrus exempli gratia, absolute interdictitur, ipsum censetur tunc comprehendere omnes actus qui videntur interdictis: nempe, iuxta definitionem ante tractatam, actiuam & passiuam participationem, tam diuinorum officiorum, quam Sacramentorum, atque sepulturae Ecclesiasticae.

10. QUARTUM documentum est. Interdictum Ecclesiae comprehendere Sacella, & Coemeteria ei contigua, non autem alia, id est, non contigua. Hoc habetur ex cap. Si ciuitas. De sententia excommunic. in 6. Vbi etiam definitur interdictum ciuitatis, vel castris, aut villae comprehendere illius suburbia, & aedificia continentia. Circa quod aduerte, cum aedificia continentia dicantur etiam de non contiguis, seu de seiunctis a ciuitate, vel castro quanta debeat esse talis seiunctio aedificiorum, vt censentur non continentia, arbitrio iudicis relinqui, prout habet glossa ad idem cap. verbo Continentibus.

11. Pro cuius arbitrij directione notandum est, aedificia continentia appellari, quemadmodum habet Suarez in citata sect. 2. num. 23. quae licet non sint tam vicina, vt suburbium faciant, nihilominus tanquam non multum distantia a ciuitate vel oppido, censentur ad illa pertinere: vt quaedam eremitoria, & nonnulla monasteria, ac praedia suburbana, quae Summi Pontificis voluntate, interdicto ciuitatis comprehensa fuissent: licet vis verborum id non ferat merito censentur, ne illud aliquo contemptui habeatur inefficaxque reddatur: quandoquidem si ciues in suburbij, vel alijs locis proximis possent diuina audire, non admodum grauentur ipso interdicto, vnde facile fieret, vt ipsum contemnerent. Ex qua ratione, addit bene Suarez, sumenda est regula ad iudicandum, quando aedificia sint continentia: seu quando sint intra distantiam illam, quam interdictum fulminatum sic complectitur, vt si intra eam celebrentur diuina, oriantur in populo occasio ipsum contemnendi. Regula erigitur, locum eum comprehendere interdicto, respectu cuius talis occasio oriretur, alias non. Neque obstat quod is locus sit in aliena Diocesi, aut exemptus a iurisdictione imponentis interdictum: quia ille tunc censendus est interdictus, non quidem ab homine, sed iure communi, per memoratum Cap. Si ciuitas: sicut cum quis excommunicatus est ab homine maiori excommunicatione, alij iure communi, etiam si non subsistat iurisdictioni excommunicantis, prohibentur cum eo communicare.

Haec autem locum habent cum interdictum locale fuerit generale: nam quando est particulare, auctor illius non censentur velle, vt maiorem vim habeat quam sequentem ex prohibitione vnus loci. Quo fit vt non nisi ad contigua extendatur: neque ad ea omnia, sed quae sint partialia ipsius loci interdicti, sicut Ecclesia interdicta censetur & Sacellum, aut Coemeterium ei contiguum interdictum: non

autem alia Ecclesia eidem contigua, siue per intermedium Coemeterium, siue per communem proprietatem, quia contiguitas non obstat quin sit re ipsa duae Ecclesiae, neque facit, vt vna sit alterius pars: auctorque interdicti non aliam, quam a se determinatam, interdicit illi subiicere.

12. QUINTUM documentum est. Cum contingit ob delictum Domini terras ipsius interdicti, si is plures habeat, siue aequalibus, siue inaequalibus titulis dominij, vt quando aliarum est proprietarius, & aliarum tantum usufructuarius, si ex verbis quibus interdictum imponitur, vel ex circumstantiis, hoc est proprietate vocum, vel ex consideratione tam rerum, quam personarum, & occasione ferendi talis interdicti, &c. sufficienter constet de qua terra sermo sit ea iudicanda est interdicta. Sin nihil, neque ex vocibus, neque ex circumstantijs quae terra interdicatur, cognosci possit, interdictum censendum est nullum, tanquam dubium & ambiguum. De qua re videri potest Suarez in citata sect. 2. num. 28. 29. & 30.

13. Vltimum documentum est quod Nauarrus, habet in Enchir. cap. 27. num. 166. De interdicto mixto, qua ex parte locale est, esse idem iudicandum ac de locali simplici, & qua ex parte est personale, idem ac de personali simplici.

CAPVT XXVI

De causis interdicti.

S V O M M A R I V M.

- 14 Causa efficiens interdicti, seu quis possit interdiciere.
- 15 Interdicti materia remotas, seu qui interdicti possint.
- 16 Materia propinqua est peccatum mortale, & interdum veniale: illudque non tantum proprium, sed etiam alienum.
- 17 Propter delictum Domini nolentis debita soluere, terra ipsius non est subiicienda interdicto.
- 18 Speciale interdictum imponitur tantum ob culpam propriam quum interdum sufficit veniale esse.
- 19 Personale generale iuste ferri potest tantum ob mortalem culpam grauem.
- 20 Locale generale tantum ob mortalem grauissimam, & partiale ob mortalem minus grauem.
- 21 Tenenda de forma, & de fine interdicti.

14. COMMUNIS consensus est eandem esse causam efficientem interdicti, quam excommunicationis, & suspensionis, de quo post alios ab ipso citatos, Suarez tomo 5. dispnt. 36. sect. 1. Sufficit autem notare, quod ipse habet in num. 4. congruenter capit. Cum & placere, §. Excommunicatos, De priuilegijs, & cap. Episcopo, eodem titulo in 6. potestatem ordinariam ferendi interdictum a iure, esse tantum Episcoporum, tanquam habentium principalem iurisdictionem fori contentiosij: atque eorum qui sunt participes iurisdictionis Episcopalis, vt nonnulli Abbates, & capitulum sede vacante. Potestatem vero ferendi interdictum ab homine, inesse quoque alijs iurisdictionem fori externi habentibus, vt Praelatis religionum, iuxta cap. Cum ab Ecclesiatur De officio Ordinarij: etsi non sit vi receptum, nec rationi consentaneum, vt interdictum locale imponant; prout idem Suarez notat post Sotum in 4. distin. 22. quaest. 3. art. 1. conclus. 2.

15. Communis quoque consensus est, interdicti materiam remotam, esse non modo personas certas, sed etiam vniuersitatem, seu totam aliquam communitatem, vt populum alicuius Regni, vel ciuitatis, Clerum, vel laicos alicuius Parochiae, &c. iuxta cap. Si sententia, De sententia excommunic. in 6. Immo & locum aliquem, hoc est, prouinciam Regnum, ciuitatem Ecclesiam, ex sequen. cap. Alma mater, eod. titulo & libro. Aduerte autem ex ea. Quia periculolum, eodem ad huc titulo & libro, nec Episcopos, nec Praelatos superiores subiici personali interdicto generali, nisi in hoc de illis fiat specialis mentio. Ceterae autem personae omnes subiiciuntur quae possunt subiici excommunicationi, vt omnes fateri Suarez notat in sequen. sect. 2. num. 3. quia ex parte fidium